

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2CoSr/1/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8317200174
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Muránska
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8317200174.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Muránskej a členov senátu JUDr. Daniely Babinovej a JUDr. Diany Vlčkovej v spore žalobcu: J. F., nar. XX.XX.XXXX, C. XXXX/XX, XXX XX Y., práv. zast. JUDr. Lenka Balogová, advokátka so sídlom Kukučínova 7, Košice, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, práv. zast. Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Kubániho 16, 811 04 Bratislava, o zrušenie rozhodcovského rozsudku a vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné, sp. zn. 9Csr/1/2017-68 zo dňa 12.10.2017 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Priznáva žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zrušil rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní zo dňa 26.09.2016, pod sp. zn. RK-PC-586/16-EK; žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 1 317,93 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne odo dňa 08.09.2016 do zaplatenia a priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že v danej právnej veci mal za nesporne preukázané, že medzi stranami sporu bola dňa 19.02.2013 uzatvorená zmluva o úvere a v ten istý deň bola medzi nimi uzatvorená aj rozhodcovská zmluva. Úverová zmluva uzatvorená medzi stranami sporu je zmluvou spotrebiteľskou, keďže žalobkyňa v tomto vzťahu vystupuje ako fyzická osoba - spotrebiteľ a žalovaný vystupuje v rámci svojej podnikateľskej činnosti ako dodávateľ. Podľa uzatvorenej rozhodcovskej zmluvy akékoľvek spory, nezrovnalosti alebo nároky medzi zmluvnými stranami vyplývajúce, alebo súvisiace s ustanoveniami zmluvy o revolvingovom úvere, s porušením, ukončením, či neplatnosťou zmluvy, budú riešené cestou príslušného súdu v súdnom konaní, alebo v rozhodcovskom konaní. Podanie žaloby na všeobecnom súde malo síce povahu rozvázovacej podmienky vo vzťahu k rozhodcovskej zmluve, avšak toto dojednanie neplatilo, ak pred podaním žaloby na súde bola podaná žaloba na súd rozhodcovský. Podľa dojednanej rozhodcovskej zmluvy spory mohli byť riešené aj v súdnom konaní. Ak jedna z alternatív riešenia sporov spočíva na navrhovateľovi, spotrebiteľ podľa nej má možnosť vybrať si medzi rozhodcovským a štátnym súdom, ale ak by podľa tejto rozhodcovskej zmluvy začalo rozhodcovské konanie na návrh dodávateľa, spotrebiteľ je nútený nezvratne sa podrobiť rozhodcovskému konaniu. Rozhodcovská zmluva uzatvorená so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť aj prejavom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o tom, čo tá - ktorá voľba konkrétne znamená. Ak by dodávateľ inicioval konanie na rozhodcovskom konaní, je klauzula neprijateľná, ak nie je

alternatíva daná pre spotrebiteľa, aby rozhodcovské konanie zastavil alebo odsunul. Spotrebiteľ môže svoje práva uplatňovať nie iba v zmysle dojednanej rozhodcovskej zmluvy, ale ak sa tak rozhodne aj v občianskoprávnom konaní a zmluvná podmienka, ktorá by mu v tom bránila, bude v zmysle citovaného ustanovenia považovaná za neprijateľnú. Neprijateľná rozhodcovská doložka je preto absolútne neplatná a povinnosťou súdu je z tohto právneho posúdenia vyvodiť všetky právne dôsledky a poskytnúť náležitú ochranu pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami. Neuniklo pozornosti súdu, že rozhodca iba zriedkavo pristupuje k posúdeniu platného založenia vlastnej právomoci, resp. túto iba formalisticky skonštatuje ako danú. Aj toto konanie je právom nerešpektovania práv spotrebiteľa a absencia nestrannosti a nezaujatosti rozhodcu. Akceptovateľnosť rozhodcovského konania v spotrebiteľských veciach je treba zvoliť osobitným vyjednaním a nie nanútením arbitráže spotrebiteľovi. Na individuálne dojednanie je však potrebné rešpektovať a zachovať proces tvorby zmluvy ustanovený v Občianskom zákonníku. Predkladanie rozhodcovských doložiek spotrebiteľom za stavu, keď nepoznajú pravidlá arbitráže a prirodzene nevenujú dostatočnú pozornosť tejto časti formuláru, sa zneužíva k záverom o individuálnom vyjednaní zo strany spotrebiteľov, pričom na tomto nič nemení ani vyhotovenie štandardnej rozhodcovskej zmluvy na samostatnom liste papiera. Pokiaľ sa jedná o žalovaným uvádzanú skutočnosť, že žalobkyňa aj po podpise rozhodcovskej zmluvy mala možnosť túto ukončiť formou odstúpenia, súd prvej inštancie poukázal na to, že ust. § 48 Občianskeho zákonníka umožňuje účastníkovi konania odstúpiť od zmluvy, ak je to v zákone ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté. Základnou podmienkou odstúpenia od zmluvy je platnosť uzavretej zmluvy. V spotrebiteľských sporoch je súd povinný ex offio skúmať platnosť rozhodcovskej zmluvy a pokiaľ dospeje k záveru, že rozhodcovská zmluva je v rozpore so zákonom a spĺňa podmienky neprijateľnej zmluvnej podmienky, vyvoláva v zmysle ust. § 53 ods. 5 OZ neplatnosť rozhodcovskej zmluvy. Z uvedeného dôvodu nie je možné odstúpiť od neplatného právneho úkonu. Na základe týchto skutočností súd prvej inštancie posúdil rozhodcovskú zmluvu uzatvorenú medzi sporovými stranami za absolútne neplatnú a postupom podľa § 45 ods. 1 písm. e) zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní rozhodcovský rozsudok zrušil.

3. Žalobkyňa sa ďalej predmetnou žalobou domáhala vydania bezdôvodného obohatenia. Súd prvej inštancie poukázal na neplatnosť úrokov, uplatňovaných žalovaným z predmetnej úverovej zmluvy, pre rozpor s ust. § 39 Občianskeho zákonníka. Ďalej poukázal na absenciu obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. k) a f) zákona č. 129/2010 Z.z. Vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť predmetného úveru preto žalobkyni vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške zodpovedajúcej rozdielu realizovaných úhrad titulom splátok úveru vo výške 2 319,76 eur a reálne poskytnutých úverových prostriedkov vo výške 1 001,83 eur, čo predstavuje sumu 1 317,93 eur. Čo sa týka vznesenej námietky premlčania uviedol, že nárok nepovažuje súd prvej inštancie za premlčaný, s poukazom na aplikáciu 10-ročnej lehoty podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalovaný poznal skutkové okolnosti, z ktorých vychádzal a poznal ich aj v čase vzniku, napriek tomu že vedel, že takáto zmluva nie je v poriadku a prijal finančné prostriedky nad poskytnutý úver. Konal tak úmyselne, a je preto dôvodné predpokladať, že spotrebiteľ sa nedozvie o tom, že zmluva má vady pred tým, než sa bude dopytovať subjektu znalého veci, ktorým sú spotrebiteľské združenia, a takto postupovala aj žalobkyňa, ktorá až po oboznámení s touto zmluvou a jej vyhodnotení právnu zástupkyňou sa dozvedela o vzniku bezdôvodného obohatenia. Z rozhodcovského spisu vyplýva, že dňa 25.07.2016 žalobkyňa udelila právnej zástupkyňi plnomocenstvo na jej zastupovanie v rozhodcovskom konaní, a teda najskôr týmto dňom sa ako spotrebiteľka mohla dozvedieť o bezdôvodnom obohatení. Na základe uvedeného preto vyhodnotil súd prvej inštancie námietku premlčania vznesenú žalovaným ako nedôvodnú.

4. Proti uvedenému rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný, ktorý žiadal rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobu zamietnuť, alternatívne zrušiť a vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V dôvodoch odvolania uviedol, že postup súdu prvej inštancie odporuje zákonným ustanoveniam právneho predpisu o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní č. 335/2014 Z.z. V danom prípade totižto je vylúčené spojenie vecí, nielen pretože sa na spojenie nehodia ale aj preto, že konanie o návrhu na zaplatenie 1 317,93 eur súd nemohol v zmysle § 47 zákona č. 335/2014 Z.z. prejednávať skôr, ako v samostatnom konaní nasledujúcom po právoplatnosti zrušenia rozhodcovského rozsudku. Podľa názoru žalovaného závery súdu prvej inštancie o neplatnosti rozhodcovskej zmluvy odporujú účelu a obsahu právnej úpravy, ktorá platí od 01.01.2015 v podobe zákona č. 335/2014 Z.z. V čase uzavretia rozhodcovskej zmluvy žiaden zákon neukladal dodávateľovi povinnosť realizovať poučenie o dôsledkoch uzavretia rozhodcovskej zmluvy, ktoré zaviedol až zákon č. 335/2014 Z.z. Napáda závery súdu aj

ohľadom samotného posúdenia rozhodcovskej zmluvy, ktorú nepovažuje za individuálne dohodnutú podmienku, ak je táto predformulovaná, pričom spotrebiteľ mal možnosť len ju odmietnuť alebo prijať bez toho, aby mohol zmeniť jej obsah. Z rozsudku, ako aj z vykonaného dokazovania však nie je zrejmé, čo žalobkyni bránilo si rozhodcovskú zmluvu preštudovať či už pri jej uzavretí, alebo následne po jej uzavretí, a následne od nej v lehote 14 dní odstúpiť. Poukázal na to, že podľa čl. 2 rozhodcovskej zmluvy, táto nie je podmienkou uzatvorenia a vykonávania zmluvy o revolvingovom úvere medzi veriteľom a dlžníkom.

5. Pokiaľ súd prvej inštancie poukazuje na dôvod neprijateľnosti rozhodcovskej zmluvy daný tým, že pokiaľ veriteľ na základe rozhodcovskej zmluvy si ako prvý uplatní svoje nároky v rozhodcovskom konaní a v dôsledku toho je spotrebiteľ povinný podrobiť sa rozhodcovskému súdu, je podľa názoru žalovaného nepresné a po právnej stránke o nesprávne posúdenie. Súd neprijateľnosť rozhodcovskej zmluvy hodnotí na základe skutočností, ktorá nastala po jej uzavretí a úprava zákona v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní výslovne počítá s tým, že rozhodcovské konanie voči spotrebiteľovi začne aj na základe žaloby dodávateľa. Uviedol, že rovnaká rozhodcovská zmluva bola opakovane posúdená ako platný právny úkon, pričom poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici v rozsudku pod sp. zn. 17Co/919/2015 a Krajského súdu v Bratislave v uznesení pod sp. zn. 21CoE/211/2016.

6. Ďalej za nesprávny považuje právny záver súdu prvej inštancie o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného. Podľa názoru žalovaného bol nesprávny právny záver neprimeranosti úrokov pre rozpor s ust. § 39 Občianskeho zákonníka majúca za to, že otázku výšky úrokov a súladu so zákonom je potrebné posudzovať v intenciách ust. § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka. Ďalej považuje za nesprávny právny záver o absencii obligatórnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., s poukazom na závery rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15. Ďalej v dôvodoch odvolania poukázal aj na nesprávne právne posúdenie zmluvných dojednaní preskúmvanej zmluvy o revolvingovom úvere v časti konečnej splatnosti úveru.

7. V zmysle čl. 7 zmluvných dojednaní oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi predstavuje neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Podľa vôle zmluvných strán, toto oznámenie tvorí súčasť zmluvy medzi jej účastníkmi. V súvislosti s údajom o adrese, na ktorej je možné uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, žalovaný tvrdí, že v čl. 12 ods. 12.1 zmluvných dojednaní sa uvádza, že akúkoľvek reklamáciu, sťažnosť alebo oznámenie môže dlžník uskutočniť na adrese veriteľa.

8. V súvislosti s údajom o konečnej splatnosti poukazuje na ustanovenie čl. 4 ods. 4.5 zmluvných dojednaní, z ktorého vyplýva, že úver je po každom revolvingu splatný podľa nového splátkového kalendára, s ktorým bude dlžník oboznámený. Deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru. Určenie konečnej splatnosti úveru je v zmluve uvedené dvomi spôsobmi, a to určením podľa splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok a spôsobom vyplývajúcim z čl. 4 ods. 4.5 zmluvných dojednaní. Podporne poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, v ktorom sa uvádza, že ohľadne splatnosti splátok nie je potrebné, aby zmluva uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkosti a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Závery označeného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ potvrdzuje aj zmena právnej úpravy v zákone č. 129/2010 Z. z. schválená Národnou radou SR dňa 12. 10. 2017, v zmysle ktorej sa v § 9 ods. 2 písm. d) vypúšťajú slová „o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“.

9. Žalobkyňa žiadala vo vyjadrení k odvolaniu rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť.

10. Odvolací súd preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 379-381 CSP, vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného dôvodné nie je. Súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav a vec aj správne právne posúdil. Na týchto skutkových a právnych zisteniach sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania.

11. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

12. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

13. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

14. Podľa § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka, za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

15. Podľa § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka, za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré umožňujú, aby bol spor medzi stranami riešený v rozhodcovskom konaní bez splnenia podmienok ustanovených osobitným zákonom.

16. Podľa § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

17. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa a žalovaný uzatvorili dňa 19.02.2013 zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX a zároveň toho istého dňa uzatvorili aj rozhodcovskú zmluvu.

18. Na základe uvedenej rozhodcovskej zmluvy Stály rozhodcovský súd Victoria Arbiter vydal dňa 26.09.2016 rozhodcovský rozsudok pod sp. zn. RK-PC-586/16-EK. Zásadnou právnou otázkou v predmetnej veci je otázka, či rozhodcovská zmluva, na základe ktorej rozhodcovský súd založil svoju právomoc na vydanie rozhodcovského rozsudku, je platná.

19. V zmluve sa účastníci vzťahu dohodli, že akékoľvek spory, nezrovnalosti alebo nároky medzi zmluvnými stranami, vyplývajúce, alebo súvisiace s ustanoveniami zmluvy o revolvingovom úvere, s porušením, ukončením, či neplatnosťou zmluvy o revolvingovom úvere, budú riešené cestou príslušného súdu v súdnom konaní, alebo v rozhodcovskom konaní pred rozhodcovským súdom uvedeným v rozhodcovskej zmluve.

20. Podľa dojednanej rozhodcovskej zmluvy, spory môžu byť riešené aj v súdnom konaní, avšak výber jednej z alternatív riešenia sporov spočíva na navrhovateľovi. Ak jedna z alternatív riešenia sporov spočíva na navrhovateľovi, spotrebiteľ podľa nej má možnosť vybrať si medzi rozhodcovským a štátnym súdom, ale ak by podľa tejto rozhodcovskej zmluvy začalo rozhodcovské konanie na návrh dodávateľa, spotrebiteľ je nútený nezvratne podrobiť sa rozhodcovskému konaniu. Z pohľadu spotrebiteľa je totiž rovnocenné, či riešenie jeho sporov prostredníctvom rozhodcovského konania mu vnúti štandardná zmluvná klauzula, alebo dodávateľ svojim konaním. Spotrebiteľ má byť chránený pred oboma. Práve proti možnosti dodávateľa diktovať svoju vôľu v zmluvnom vzťahu bol vytvorený celý mechanizmus spotrebiteľsko-právnej ochrany pred štandardnými zmluvami.

21. Ustanovenie § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka je svojim obsahom najbližšie problémovej rozhodcovskej zmluve. Uvedené ustanovenie sa má vykladať z pohľadu spotrebiteľa a jeho ochrany a nie z pohľadu dodávateľa. Ak by dodávateľ inicioval konanie na rozhodcovskom súde, je klauzula neprijateľná, ak nie je alternatíva daná pre spotrebiteľa, aby rozhodcovské konanie zastavil, alebo odsunul. Spotrebiteľ môže svoje práva uplatňovať nie iba v zmysle dojednanej rozhodcovskej zmluvy, ale ak sa tak rozhodne, aj v civilnom konaní a zmluvná podmienka, ktorá by mu v tom bránila, bude v zmysle citovaného ustanovenia považovaná za neprijateľnú. Pokiaľ ide o tzv. nevýhradnú rozhodcovskú zmluvu, možnosť voľby pre spotrebiteľa je len iluzória, pretože takmer s pravidelnosťou rozhodcovské žaloby

podávajú veritelia, čo možno odôvodniť aj rozsahom nárokov plynúcich zo štandardne formulovanej zmluvy.

22. Naopak, ak niektorý spotrebiteľ výnimočne uplatňuje svoje práva, tak využíva - pre neho transparentný štátny súd. Odvolací súd pritom nepochybuje o tom, že spotrebiteľ, ktorý sa rozhodne osobitne individuálne vyjednať rozhodcovskú zmluvu, by aj reálne rozhodcovské konanie využil, pretože inak by jeho individuálne vyjednávanie nedávalo zmysel. Je na úvahu, či spotrebiteľa by napadla myšlienka namietat' neprijateľnosť rozhodcovskej zmluvy. Tu je nutné objektívne posúdenie rozhodcovskej zmluvy a nie je rozhodujúca vôľa účastníka zmluvného vzťahu a v tomto zmysle ani jeho aktivita. Neprijateľná rozhodcovská doložka je absolútne neplatná (§ 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka) a je povinnosťou nielen súdu, ale aj rozhodcu z tohto právneho posúdenia vyvodit' všetky právne dôsledky, a poskytnúť náležitú ochranu pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami.

23. Akceptovateľnosť rozhodcovského konania v spotrebiteľských veciach je treba zvolit' osobitným vyjednaním a nie nanútením arbitráže spotrebiteľovi. Na individuálne dojednanie je však potrebné rešpektovať a zachovať proces tvorby zmluvy ustanovený v Občianskom zákonníku. Predkladanie rozhodcovských doložiek spotrebiteľom za stavu, keď nepoznajú pravidlá arbitráže a prirodzene nevenujú dostatočnú pozornosť predkladanej zmluve sa zneužíva k záverom o individuálnom vyjednaní zo strany spotrebiteľov, pričom na tomto nič nemení ani vyhotovenie štandardnej rozhodcovskej zmluvy na samostatnom liste papiera.

24. Evidentne je možné konštatovať, že ide o vopred dodávateľom naformulované zmluvné klauzuly a je zrejmé, že spotrebiteľ nemôže takúto formulárovú zmluvu meniť. Na strane žalovaného je dôkazné bremeno preukázať, že spotrebiteľ - navrhovateľ si individuálne vyjednal rozhodcovské konanie. V tomto smere neboli doložené žiadne relevantné listinné dôkazy, podporujúce záver o individuálnom vyjednaní rozhodcovských zmlúv. Nie žalobca má dokázať, že nedošlo k individuálnemu vyjednaniu, ale žalovaného zaťažovalo dôkazné bremeno túto situáciu preukázať. Ak by si žalobca individuálne vyjednal rozhodcovskú zmluvu, potom by muselo platiť, že si individuálne vyjednal aj podmienky arbitráže. Žalovaný si dôkazné bremeno o individuálnom vyjednaní rozhodcovskej doložky nesplnil. Ak spotrebiteľ mal vyjednať na základe rozhodcovskej zmluvy súkromný proces, mal by nepochybne tieto pravidlá poznať. (porov. rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9Co/11/2017 zo dňa 19.10.2017).

25. Rozhodcovská zmluva uzatvorená so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená. Z uzatvorenej rozhodcovskej zmluvy žiadne podstatné informácie o rozdieloch medzi riešením sporu pred rozhodcovským súdom a všeobecným súdom nevyplývajú. Dôkazom opaku nie sú ani články 2,3 a 5 rozhodcovskej zmluvy. V článku 2 sa nachádza len vyhlásenie veriteľa o tom, že uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy nie je podmienkou uzatvorenia a vykonávania zmluvy o revolvingovom úvere medzi veriteľom a dlžníkom, pričom dlžník nemá povinnosť prijať návrh tejto rozhodcovskej zmluvy zo strany veriteľa. Článok 3 obsahuje jedine poučenie dlžníka o dôsledkoch uzatvorenia rozhodcovskej zmluvy a to tak, že dôsledkom uzatvorenia rozhodcovskej zmluvy je možnosť riešenia sporov vyplývajúcich alebo súvisiacich s ustanoveniami zmluvy o revolvingovom úvere, ktorú veriteľ a dlžník uzatvoria, s porušením, ukončením či neplatnosťou zmluvy o revolvingovom úvere v rozhodcovskom konaní. Zároveň v tomto článku je spomenutá aj možnosť riešenia sporov v súdnom konaní s tým, že výber jednej z alternatív riešenia sporov spočíva na žalobcovi. Obdobným spôsobom ako článok 3 upravuje riešenie sporov aj článok 5 rozhodcovskej zmluvy. Aké sú aspoň základné rozdielnosti súdneho a rozhodcovského konania z týchto článkov vôbec nevyplýva. Oprávnený sa svojej zodpovednosti za uzatvorenie neprijateľnej zmluvnej podmienky nemôže zbaviť ani poukazom na princíp „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje) uplatnením jeho dôsledkov v neprospech povinného. Kým rešpektovanie tohto princípu v spotrebiteľských právnych vzťahov so strany dodávateľa treba vyžadovať v najvyššej možnej miere, jeho uplatnenie v neprospech spotrebiteľa bude prichádzať do úvahy len výnimočne, ak to budú odôvodňovať konkrétne okolnosti prípadu. Aj v prípade tohto princípu totiž platí, že v konkrétnych súvislostiach ustupuje na strane spotrebiteľa dôležitejšiemu princípu, ktorým je princíp ochrany spotrebiteľa. Vychádzajúc z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov realite praktického života a teda aj zdravému rozumu odporuje požiadavka na podrobnej znalosti právnych predpisov zo strany spotrebiteľa. Preto neinformovanosť spotrebiteľa respektíve jeho nedostatočná informovanosť v tejto oblasti mu nemôže byť na ujmu.

26. Pokiaľ oprávnený v podanom odvolaní tvrdil, že žalobkyňa mala možnosť od rozhodcovskej zmluvy odstúpiť, uvedené svedčí skôr o tom, že oprávnený sa spoliehal na nečinnosť spotrebiteľa, ktorý takýto úkon neurobí. Súdy takémuto konaniu oprávneného nemôžu poskytnúť ochranu, lebo je v rozpore s účelom a cieľom Smernice Rady 93/13/EHS, ktorý sleduje čo najúčinnejšiu ochranu práv spotrebiteľov ako slabšej zmluvnej strany. Navyše odvolací súd uvádza, že od zmluvy možno odstúpiť len v prípade, že je platná. Od absolútne neplatnej zmluvy sa odstúpiť nedá. Ak je zmluva od začiatku neplatná, nie sú splnené zákonné podmienky na dodatočné zrušenie zmluvy. Totožný právny názor vyplýva napr. z uznesenia NS SR pod sp. zn. 4Cdo/111/2008, ako aj rozsudku NS SR pod sp. zn. 1Cdo/48/2010.

27. Zároveň nie je dôvodná námietka odvolateľa, že je neprípustné a vylúčené, aby spolu s konaním o zrušenie rozhodcovského rozsudku bolo rozhodované aj o inom nároku, keďže právna úprava predpokladá konanie o zrušenie rozhodcovského rozsudku ako špecifický typ konania, ktorého predmet konania určuje zákon. Podľa § 47 zákona č. 335/2014 Z.z., ak súd zruší rozhodcovský rozsudok z dôvodu neplatnosti spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy, nemožnosti riešiť predmet sporu v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní alebo z dôvodu, že sa rozhodol spor, ktorý spotrebiteľská rozhodcovská zmluva nepredvídala, pokračuje súd po právoplatnosti tohto rozhodnutia na návrh niektorého z účastníkov spotrebiteľského rozhodcovského konania v konaní vo veci rozsahu uvedenom v žalobe, alebo v rozsahu uvedenom vo vzájomnej žalobe. V prejednávanom prípade, kedy žalobkyňa podanou žalobou sa domáhala zrušenia rozhodcovského rozsudku a zároveň iného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, súd prvej inštancie zvolil správny procesný postup, keď rozhodol o všetkých žalobkyňou v žalobe uplatnených nárokoch v rozsahu jej podania. Všeobecný súd je povinný vyčkáť do právoplatnosti rozhodnutia o zrušení rozhodcovského rozsudku v súlade s ust. § 47 ods. 1 zákona č. 335/2014 Z.z., iba v prípade konania o žalobe a vzájomnej žalobe uplatnenej v rámci rozhodcovského konania postupom podľa § 25 a § 27 zákona č. 335/2014 Z.z. Keďže žalobkyňa si nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia neuplatnila vzájomnou žalobou postupom podľa § 27 zákona č. 335/2014 Z.z. v predmetnom rozhodcovskom konaní, súd prvej inštancie o tomto nároku mohol rozhodnúť súčasne s rozhodnutím o žalobe v časti zrušenia rozhodcovského rozsudku.

28. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že uzatvorená zmluva o úvere je zmluvou spotrebiteľskou, ako aj dôvodnosť aplikácie zákona č. 129/2010 Z.z. Podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. účinného v čase uzatvorenia zmluvy o úvere, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom a rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

29. Súdu prvej inštancie nemožno vytknúť, pokiaľ dôvod bezúročnosti a bezpoplatkovosti, ktorý predpokladá ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. videl v absencii náležitostí uvedených v ust. § 9 ods. 2 písm. k) citovaného zákona, nakoľko sa jedná o predpoklady použité na výpočet RPMN. K údajom o RPMN odvolací súd zdôrazňuje, že ide o jeden z najdôležitejších údajov pre spotrebiteľa, pretože zohľadňuje všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ za úver uhradiť a je teda najlepším indikátorom posúdenia výhodnosti, či nevýhodnosti úveru. Pri údajoch o RPMN sa musia uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet, a teda nestačí len uvedenie jeho výšky. Zákonodarcu jasne určil, že nepostačuje uvedenie len výšky RPMN, ale v zmluve je potrebné uviesť aj predpoklady použité pre jej výpočet. Odvolací súd preto zastáva názor, že týmito predpokladmi je uvedenie výšky úveru, výšky splátky, jej intervalu, počtu splátok, uvedenie výšky úrokovej sadzby a prípadných poplatkov. Je nepochybné, že v predmetnej úverovej zmluve tento údaj chýba, a preto je potrebné aj z uvedeného dôvodu považovať úver za bezúročný a bez poplatkov. Odvolací súd rešpektujúc výklad Súdneho dvora Európskej únie vo veci C - 42/15, v zmysle ktorého článok 10 ods. 1 a 2 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS v spojení s čl. 3 písm. m) tejto Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v čl. 10 ods. 2 uvedenej Smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči poznamenáva, že aj napriek tejto skutočnosti musí byť zachovaná požiadavka dobrej viery v záväzkovo-právnom vzťahu. Žalovaný tvrdí, že niektoré náležitosti nie sú uvedené v zmluve, ale vo všeobecných obchodných podmienkach, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy, odkazujú na ďalší dokument, a to Sadzobník poplatkov, a tieto je nebanková spoločnosť, ako je uvedené vo všeobecných obchodných podmienkach oprávnená zmeniť z dôvodov tam uvedených. V tomto smere odvolací súd pripomína závery Ústavného súdu ČR vo veci

pod sp. zn. I. ÚS 3512/11, z ktorých vyplýva, že obchodné podmienky v spotrebiteľských zmluvách na rozdiel od obchodných zmlúv majú slúžiť predovšetkým tomu, aby sa do každej zmluvy neprepisovali dojednania technického a vysvetľujúceho charakteru. Nemajú však slúžiť k tomu, aby do nich často v neprehľadnej, zložito formulovanej a malým písmom písanej forme skryl dodávateľ dojednania, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné a u ktorých sa predpokladá, že najskôr uniknú pozornosti spotrebiteľa. Pokiaľ tak dodávateľ urobí, nekoná v právnom vzťahu poctivo a takémuto konaniu nemožno priznať právnu ochranu.

30. Explicitne presné ustanovenie, akým je § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z., cez prizmu eurokonformného výkladu nemožno ignorovať a tolerovať absenciu údajov o výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v žiadnej zmluve o úvere. Zákonodarca v citovanom ustanovení jasne deklaroval, aké následky sú spojené s absenciou obligatórnych náležitostí uvedených pod písm. k) § 9 ods. 2 citovaného zákona a odvolací súd nevidí dôvod na odklon od vnútroštátneho predpisu, ktorý bol v čase vydania napadnutého rozsudku platný a účinný.

31. Odvolateľ poukazuje na závery Súdneho dvora, podľa ktorého čl. 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami, nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s čl. 22 ods. 1 Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave.

32. Otázka priameho účinku smerníc sa vo všeobecnosti v podstate týka vymedzenia podmienok, za ktorých vnútroštátne orgány môžu určitú normu práva únie aplikovať priamo, bezprostredne na prípad, ktorý riešia. Vzhľadom na existenciu ustálenej judikatúry Súdneho dvora Európskej únie, na otázku priameho účinku Smerníc v spore medzi jednotlivcami, v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie Smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také, sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci. Z uvedeného vyplýva, že priamy účinok je tak v zásade možný len v spore medzi jednotlivcom a štátom, kedy sa jednotlivec dovoľá svojho práva vyplývajúceho zo Smernice priamo voči štátu ako subjektu zodpovednému za nesprávne implementovanie Smernice.

33. V neposlednom rade si však musíme uvedomiť, že Súdny dvor EÚ vykladá jedine a výlučne právo Európskej únie a ako taký nikdy nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho. V súlade s vyššie uvedeným Súdny dvor EÚ vo veci C-42/15 poskytol výlučne výklad smernice a v žiadnom prípade sa nemohol a ani nevyjadroval k výkladu zákona č. 129/2010 Z.z.

34. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že v zmluve o revolvingovom úvere chýba údaj o konečnej splatnosti úveru. V zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. je tento údaj obligatórnou náležitosťou zmluvy. Tento údaj musí byť v zmluve výslovne uvedený a nemožno ho vyvodzovať z ďalších zmluvných náležitostí (napr. z počtu splátok úveru). Počet a výška splátok úveru je samostatnou zmluvnou náležitosťou, ktorú súčasne nemožno stotožňovať s chýbajúcim údajom o konečnej splatnosti úveru. Nepochybne zákonodarca pod konečnou splatnosťou úveru nemyslel len stanovenie počtu mesačných splátok, pretože inak by sa uspokojil s náležitosťou pod písm. k), kde sa uvádza aj počet splátok. Počet splátok teda nemožno stotožniť s konečnou splatnosťou úveru, a preto pri písme f) citovaného zákona iný výklad než ten, že konečná splatnosť úveru musí byť určená dátumovo neprichádza do úvahy. Keďže zmluva o predmetnom spotrebiteľskom úvere túto náležitosť neobsahuje, poskytnutý úver sa v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. považuje za bezúročný a bez poplatkov.

35. Z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie vyplynulo, že úroková sadzba v predmetnej zmluve bola dohodnutá vo výške 70,01 % ročne. Úroky za poskytovanie peňažných prostriedkov podliehajú súdnej kontrole vo svetle princípu dobrých mravov. Doterajšia judikatúra súdov nespochybnila, že neprímerané úroky sú v rozpore s pravidlami správania sa, ktoré sú v spoločnosti v prevažnej miere uznávané a predstavujú základný hodnotový poriadok. Cena plnenia tak teda nie je vyňatá zo súdnej kontroly, pokiaľ ide o rozsah jej primeranosti a ani kontroly podľa generálnej klauzuly. Neprimeranou a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovanými bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Pri nebankových subjektoch, ktoré sú taktiež súčasťou

finančného trhu sa vzhľadom na vyššiu mieru rizika vo všeobecnosti dajú akceptovať vyššie úroky, rozhodne nie však viac ako o 100 % oproti priemeru bánk. Vychádzajúc zo štatistických údajov zverejnených na webovej stránke Národnej banky Slovenska v rozhodnom období boli priemerné úrokové sadzby pri nových úveroch 10,73 %. Úroková sadzba predmetného úveru je viac ako 6-násobkom priemernej úrokovej sadzby úverov poskytovaných bankami v rovnakom období. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 1MCdo/1/2009, podľa ktorého hoci maximálna výška úrokov pri peňažných pôžičkách ani pri úveroch nie je žiadnym právnym predpisom limitovaná a je ponechaná výlučne na dohodu zmluvných strán, nie je neobmedzená. Dohoda o výške úrokov totiž musí byť v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka a teda, nesmie sa priečiť dobrým mravom. Právny úkon postihnutý takouto vadou je absolútne neplatný. Žiaden všeobecne záväzný právny predpis neobmedzuje súdy aby korigovali neprímerane vysoké úroky, ktoré sú síce zložkou pre výpočet RPMN, no nie sú vyňaté z posudzovania dodržania imperatívu dobrých mravov zo strany súdu. Sadzba úrokov 70,01 % je úplne neprímeraná a nemá žiadne opodstatnenie v demokratickej spoločnosti, a preto jej výška je neprijateľná a odporujúca dobrým mravom, a teda ide o neplatné zmluvné dojednanie pre rozpor s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka. Z uvedeného teda vyplýva, že aj v prípade posúdenia platnosti predmetnej úverovej zmluvy by žalovanému vznikol iba nárok na vrátenie reálne poskytnutých úverových prostriedkov žalobkyni.

36. Taktiež sú správne právne závery súdu prvej inštancie týkajúce sa posúdenia námietky premlčania vznesenej žalovaným.

37. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

38. Podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

39. Podľa § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ak sú účastníci neplatnej alebo zrušenej zmluvy povinní navzájom si vrátiť všetko, čo podľa nej dostali, prihladne súd na námietku premlčania len vtedy, ak by aj druhý účastník mohol premlčanie namietat'.

40. V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 3Cdo/145/2004, z ktorého vyplýva, že za rozhodujúci pre začiatok splynutia subjektívnej premlčacej doby pre uplatnenie práva pre vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia v zmysle § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka treba považovať deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto ho získal; nie je pri tom rozhodujúce, že oprávnený mal možnosť dozvedieť sa potrebné skutočnosti už skôr.

41. Právne významné sú aj názory vyplývajúce z odbornej literatúry, z ktorých vyplýva, že pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia sa vyžaduje skutočná, nie len predpokladaná vedomosť oprávneného.

42. Podobne česká judikatúra (rozsudok Najvyššieho súdu ČR pod sp. zn. 25Cdo/3306/2007) upriamuje pozornosť na to, že v prípade bezdôvodného obohatenia získaného plnením z neplatného právneho úkonu, je pre začiatok plynutia premlčacej doby rozhodujúci subjektívny moment, kedy oprávnený zistí také okolnosti, z ktorých možno vyvodit', že právny úkon, z ktorého bolo plnené je neplatný. Z hľadiska premlčania nároku zo zodpovednosti za škodu vzniknutú v dôsledku neplatnosti právneho úkonu sú rozhodujúcimi informáciami v zmysle uvedeného skutkové okolnosti, z ktorých možno vyvodit', že právny úkon je neplatný a informácie o osobe, ktorej možno pripočítať zavinenie na spôsobení neplatnosti právneho úkonu.

43. Na základe uvedeného je preto správny právny záver súdu prvej inštancie o začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby oboznámením právneho posúdenia zo strany zvoleného právneho zástupcu žalobkyňou.

44. Podstatou tohto odvolacieho konania je aj vyriešenie otázky či na prejednávany prípad je potrebné aplikovať 3 alebo 10 ročnú premlčaciu dobu. Odvolací súd konštatuje, že žalovaná obchodná spoločnosť je poskytovateľom spotrebiteľských úverov na profesionálnej báze, preto sa predpokladá u takýchto spoločností vyššia odborná úroveň a aj zodpovednosť za porušenie zmluvných povinností. V zmysle § 2 ods. 1 zákona č. 1/1993 Zb. o zbierke zákonov platnom a účinnom do 31.12.2015, o všetkom čo bolo v zbierke zákonov uverejnené, platí domnienka, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému koho sa to týka; domnienka o znalosti vyhlásených všeobecne záväzných právnych predpisov je nevyvrátiteľná (od 01.01.2016 túto problematiku upravuje § 15 zákona č. 400/2015 Z.z.). Žalovaný ako nebankový subjekt má dlhodobo v predmete svojej činnosti poskytovanie úverov, a teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Zmluvné podmienky sú tvorené poskytovateľom úveru aj s dôsledkami pre navrhovateľa zmluvných podmienok. Žalovaný ako odborná organizácia, nebankový subjekt, pri uzatváraní zmluvy koná evidentne úmyselne so snahou dosiahnutia zisku, preto takýto subjekt nesie aj väčšiu zodpovednosť za férové pravidlá pri poskytovaní úveru a dôsledky z porušenia zákonných povinností. Z hľadiska doterajšej praxe je nesporné, že nebankové subjekty majú svoje podmienky upravené menej korektne ako banky z hľadiska dojednávania odplaty za poskytnutie úveru či úrokových sadzieb i následkov porušenia zmluvnej povinnosti, čo je predmetom súdnych sporov z vymáhania záväzkov zo zmlúv, ktoré často nerešpektujú dobré mravy a odporujú pravidlám poctivého obchodného styku. V čase uzatvorenia zmluvy už niekoľko rokov platili ustanovenia o spotrebiteľských úveroch a rovnako ustanovenia o spôsobe a podmienkach uzavretia zmluvy upravené v Občianskom zákonníku. Aj keby súd pripustil, že žalovaný nechcel dojsť k zmluve so žalobkyňou v snahe získať prospech, ťažko možno uveriť, že žalovaný nevedel čo môže takýmto konaním spôsobiť a pre prípad, že sa tak stane, že s tým nebol uzrozumený. Konanie žalovaného nemožno hodnotiť inak, ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Zákonodarcia pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení počíta s 10 ročnou objektívnou premlčacou dobou, ktorá sa počíta odo dňa, keď k nemu došlo. Zmluva bola uzatvorená 19.02.2013. Žalobkyňa si právo na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatnila žalobou na súde 10.01.2017. Z uvedeného vyplýva, že 10 ročná premlčacia doba neuplynula ani od uzavretia zmluvy o úvere. O to viac je odôvodnený záver, že 10 ročná premlčacia doba nemohla uplynúť odo dňa, kedy sa žalovaný voči žalobkyni bezdôvodne obohatil (od okamihu kedy prijal od žalobkyne plnenie prevyšujúce sumu skutočne čerpaného úveru).

45. Okrem iného podľa názoru odvolacieho súdu nedošlo k premlčaniu nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia ani v prípade aplikácie 3 ročnej objektívnej lehoty, keďže žalobkyňa s poukazom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru tento splatila splátkou uhradenou v októbri roku 2014, a preto na strane žalovaného vzniklo bezdôvodné obohatenie prijatými splátkami uhradenými od novembra roku 2014 do júla roku 2016, a vzhľadom na dátum podania žaloby nedošlo k premlčaniu uplatneného nároku u žalobkyne ani v prípade aplikácie 3 ročnej objektívnej premlčacej doby.

46. Na základe vyššie uvedených skutočností, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny postupom podľa § 387 CSP potvrdil.

47. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté postupom podľa § 396 CSP v spojení s ust. § 255 CSP a úspešnej žalobkyni voči neúspešnému žalovanému bol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

48. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaťel musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).